Ráno - Plíhal, Karel

1. Slunce má nožky mravenčí,
   křik dětí doléhá zvenčí,
   ležel jsem na pohovce, s hubou dokořán,
   procital jsem do jednoho z rán.

2. Skládal jsem útržky svých snů,
   psal jsem je tužkou od stínů,
   na papír novinový - ty dnešní jsem vzal,
   jako bych se o ty bludy bál.

R: Když štěstí opouští mě nevím kudy kam,
   vracím se zpátky ke svým snům,
   jsou prašný, odpouští i jako oceán,
   jsou jako tečka všedním dnům.

3. Pohádky pouze dospělým
   s princeznou, s Honzou nesmělým,
   princezna smutná je, nehodlá se smát,
   o lepších nechává si zdát.

4. Ti lepší pak se objeví,
   princezna jásá, to se ví,
   rytíři papíroví, když ji opustí,
   Honza jí ještě odpustí.

R:
R: